

Det svar får vi selvfølgelig nok først, når regeringen fremsætter sit finanslovsforslag i januar måned. Det er sådan set også fair nok. Man skal have tid til at sætte sig i stolene og finde ud af, hvordan tingene økonomisk kommer til at hænge sammen i forhold til de ting, som man gerne vil fremme nu.

Vi ved allerede nu, hvem der skal betale en del af regningen, og det er de fattigste i udviklingslandene. Lad det i den forbindelse være sagt helt klart: Kristeligt Folkeparti vil under ingen omstændigheder være med til, at de fattigste i denne verden skal være med til at betale for velfærdsforbedringer i Danmark, skal betale for skattestop eller for skattelettelser. Så enkelt er det.

Efter vores opfattelse skal Danmark fortsat give 1 pct. af bruttonationalindkomsten i ulandsbistand. Vi skal selvfølgelig også gøre det på en sådan måde, at hjælpen bliver så effektiv som muligt. Vi er altså optaget ikke bare af kvantitet, når det gælder udviklingsbistanden, men også af kvalitet.

Vi er så optaget af kvalitet, at vi for et par år siden rejste en forespørgselsdebat her i Folketinget om kvalitet i udviklingsbistanden og fik Folketingets opbakning til, at evalueringsindsatsen i Danida skulle forstærkes. Det er den faktisk blevet. Ulandsbistand gives i dag ikke på må og få. Ulandsbistand er faktisk i høj grad kontrolleret også af Folketinget.

Derfor er det med meget stor beklagelse – i øvrigt efter vores opfattelse også uden sammenhæng med regeringens ønske om at føre en aktiv international politik og uden sammenhæng med regeringens ønske om, at vi skal sikre, at krige og konflikter ikke driver flere mennesker på flugt – at vi konstaterer, at regeringen holder fast i netop besparelserne på ulandsbistanden. Vi synes, det er fattigt, at det er den klareste melding, regeringen har kunnet give hidtil i forhold til, hvordan løfterne fra valgkampen skal finansieres.

Vi skal fra Danmarks side bidrage aktivt i det internationale samarbejde. Det skal vi også gennem vores muligheder i EU. Her står vi foran to meget store opgaver, nemlig for det første den regeringskonference, som går i gang i forbindelse med EU-topmødet i Laeken om nogle ganske få dage, og for det andet i forhold til, at Danmark i andet halvår af 2002 får EU-formandskabet, et EU-formandskab, som for alvor skal befæste medlemslandenes ønske om at udvide

fællesskabet med de central- og østeuropæiske lande.

Når det gælder regeringskonferencen, kan Kristeligt Folkeparti tilslutte sig ønsket fra regeringens side om, at der bliver udarbejdet et kompetencekatalog – vi vil gerne et juridisk forpligtende kompetencekatalog – som kan klargøre arbejdsdelingen imellem EU og de enkelte medlemslande.

Vi er også stærke tilhængere af, at man forbedrer de nationale parlamenters muligheder for at få indflydelse på EU's beslutningsproces, også gerne gennem et nationernes parlament, hvis det er det, man kunne blive enig om i forbindelse med regeringskonferencen; et råd, som kan være med til at vogte nærhedsprincippet. Her finder vi en klar fællesnævner mellem Kristeligt Folkeparti og regeringen.

Til gengæld, og det har regeringen ikke sagt så meget om nu, synes vi ikke, det er nogen god idé, at charteret bliver indskrevet i traktatgrundlaget.

Vi synes heller ikke, det er nogen god idé, at man opdeler Traktaten i en grundtraktat, som indeholder de overordnede, principielle spørgsmål, og så en traktat for alt det andet og det meste, og vel at mærke for den sidste traktats vedkommende en traktat, som kan ændres ved flertalsafgørelser. Her synes vi, at regeringen skal holde fast i, at vi skal have en enhedstraktat og en traktat, som kun kan ændres ved enstemmighed.

Et af de mere sorte kapitler, vil jeg godt kalde det, i regeringsgrundlaget og også i statsministerens tale er udlændingepolitikken.

Vi fremlagde fra Kristeligt Folkepartis side i valgkampen et forslag til et nationalt kompromis på udlændingområdet, et kompromis, som kunne føre til ikke alene en ny udlændingepolitik, men også en menneskelig og realistisk udlændingepolitik. Vi fremlagde kompromiset, fordi vi mener, der er hårdt brug for, at et bredt flertal i Folketinget står sammen om udlændingepolitikken. Det er også forudsætningen for at få skabt ro på området, sådan som statsministeren udtrykte ønske om i sin åbningstale.

Men lad mig sige, at det, som regeringen har lagt frem både i regeringsgrundlaget og i statsministerens tale i tirsdags, efter vores opfattelse ikke levner mange muligheder for at få skabt det brede parlamentariske grundlag for udlændingepolitikken. Jeg mener, at det udspil, regeringen er kommet med, og det er jo i modsætning

Kl. 15.50